

ಬೆಳಗಾವಿಗೆ ಹೋದವನಿಗೆ ಯಾರೋ ಭರ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿರಬೇಕು, ದೈಹಿಕ-ಲಿಖಿತ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಮಿಲಿಟರಿ ಸೇರಿದ.

‘ಲಡಾಯಿಯೇನಾದರೂ ಆದರೆ ಮಗನ ಹೆಣಾನೂ ಬರಾಂಗಿಲ್ಲೋ, ಬರೆ ಅವರು ಹಾಕೊಳ್ಳುವ ಅರಿವಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿ ಅಲ್ಲೇ ಮಣ್ಣು ಮಾಡ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲಾ’ ಅಂತ ನಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಊರವರು ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ. ಅಂದಹಾಗೆ ಆ ವಿಶೋಬನ ಕೊನೆಯ ಮಗ ನಾನು. ನಾನಾವಾಗ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆ. ದೊಡ್ಡವರೆಲ್ಲ ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಓದಿಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಗನನ್ನು ಮಿಲಿಟರಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದು ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ಆತಂಕದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸರಕಾರಿ ಸಂಬಳದಿಂದ ಮನೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಲು ಸಾಲು ಬರಗಾಲ, ಕೈ ಕೊಡುವ ಬೆಳೆ, ತುಂಬಿದ ಮನೆಯ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸವಾಲಿನ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಿತ್ತು. ದಿನನಿತ್ಯ ಕೂಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಯಾವ

ಗ್ಯಾರಂಟಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಏಳನೇ ತರಗತಿ ಓದಿದ ನಮ್ಮಣ್ಣನಿಗೆ ಸಿಗಬಹುದಾದ ಏಕೈಕ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಸೈನ್ಯ ಸೇರಿ ಜವಾನನಾಗುವುದು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ದೇಶಪ್ರೇಮ, ದೇಶಭಕ್ತಿ, ದೇಶಸೇವೆಗಳೆಲ್ಲ, ಹಾಗೆಂದರೆ ಏನು ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥವಾಗದ ಕಠಿಣ ಪದಗಳು.

ಅಣ್ಣ ಕಷ್ಟಬಿದ್ದು ಆರು ತಿಂಗಳ ತರಬೇತಿ ಪಡೆದರು. ಮೊದಲ ಪೋಸ್ಟಿಂಗ್ ಭೋಪಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಯಿತು. ವಾರಕ್ಕೊಂದೋ ಎರಡು ಪತ್ರ ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಕ್ಕರ ತಿಳಿಯದ ನಮ್ಮಮ್ಮ ಓದಿದ ಪತ್ರಗಳನ್ನೇ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ ನನ್ನಿಂದ ಓದಿಸುತ್ತ ಕಣ್ಣೀರಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೇನೆಗೆ ಸೇರಿದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣ ಮಿಲಿಟರಿ ಯುನಿಫಾರ್ಮಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡ ಫೋಟೋ ಕಳುಹಿಸಿದಾಗಲಂತೂ ಆ ಫೋಸ್ಟಾಕಾರ್ಡ್ ಸೈಜಿನ ಎರಡು ಮೂರು ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ತಲೆದಿಂಬಿನಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ಮಿಲಿಟರಿ ಸೇರಿದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಅವಳೆಷ್ಟು ಅಧೀರಳಾಗಿದ್ದಳೆಂದರೆ, ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಊಟ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಕತ್ತಲಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ನನಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ತಮಾಷೆಯೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.